

[Glistrup]

at børn under 15 år, måske endda også højere op i alderen, får udbetalt et vederlag nogenlunde svarende til personfradraget og proportionalgrænsen – hvor meget man nu vil gå op til – uden at gøre en pind arbejde.

Derfor kan det alligevel glimrende være rigtigt, at dette forslag kun giver et provenu på 5–10 mio. kr., fordi det er en forsvindende lille del af de børn, der dér er tale om, der arbejder i en virksomhed, hvor forældrene er hovedanpartshavere. Hvor forældrene er hovedanpartshavere, vil man i massevis af tilfælde simpelt hen bare kunne aftale med en eller anden hennne i Rotarylogen eller noget andet: efter det, hr. Stavad har gennemført derinde i Folketinget, må du hellere arbejde hos min gode lobebrøder i hans anpartsselskab, så er den klaret.

Derfor er det højst sandsynligt et fuldstændigt slag i luften af størrelsesordenen 5–10 mio. kr.

Jeg vil nok tro, at de fleste af de hundredvis af millioner kroner, hr. Preben Møller Hansen talte om, ikke forsvinder i de kredse, hvor man har alverdens andre skattefidusmuligheder, fordi man er hovedaktionær. Dér er det her noget, der hører til småtingsafdelingen.

Det er den jævne mands lille snaps, der er tale om, når man giver børnene et beløb for ikke at lave et hak, der så nogenlunde svarer til fradraget. Det er et problem, Socialdemokratiets forslag heldigvis overhovedet ikke tager højde for.

(Kort bemærkning).

Preben Møller Hansen (FK):

Hvis det var fattigmandens snaps, skulle jeg være den første til at sige: Lad dem dog få den, hvis de gerne vil have den. Men hvis man f.eks. har tre børn, drejer det sig altså om 50.000 kr. om året som et minimum, og så er de altså skidefulde – så er de altså berusede hver eneste dag. Den går ikke, hr. Glistrup. Det kan man godt forstå.

Stavad (S):

Nu har hr. Preben Møller Hansen talt noget om seriøsitet og useriøsitet, og jeg vil da gerne starte med at takke hr. Preben Møller Hansen for en seriøs tale – den første, han holdt.

Jeg skal også takke det flertal, som har tilsluttet sig det socialdemokratiske forslag. Jeg har talt et klart flertal bestående af SF, Det Radikale Venstre, Fælles Kurs og Socialdemokratiet.

Det er rigtigt, at det her forslag ikke har noget med misundelse at gøre. Det har heller ikke noget at gøre med, at børn ikke må have lov til at lave et stykke arbejde. Det tror jeg i øvrigt er meget sundt. Det har noget at gøre med, at man ikke skal kunne smyge sig uden om beskatning ved at udbetale en løn, som modtages skattefrit af børnene, svarende til deres personfradrag og med fradragret i selskaberne. Vi ønsker, at selskaberne får den samme behandling, som hvis det var en personligt drevet virksomhed.

Hr. Jens Thoft havde nogle bemærkninger. Jeg tror da, at sely hr. Jens Thoft må være enig i, hvis vi tager den lille håndværksmester, der tilfældigvis har valgt at drive sin virksomhed i selskabsform, at der er ingen fornuft og rimelighed i, at den lille håndværksmester kan udbetale beløb til sine børn under 15 år, hvorimod landmanden ikke har den samme mulighed. Derfor er der altså tale om ligestilling.

Grunden til, at bestemmelsen ikke kom ind i 1969, er, at det var atypisk, at små virksomheder blev drevet som anpartsselskaber på den måde, det sker i dag. Jeg er sikker på, at det er derfor, den bestemmelse ikke findes i vores skattelovgivning.

I øvrigt en lille sjov hændelse, som var det, der gjorde mig opmærksom på, at det her problem eksisterede. Det ligger en 3–4 år tilbage. En fotohandler i Frederikshavn, Sten Sørensen, var i den lykkelige situation, at hans hustru nedkom med en datter. Da han var fotohandler, var det jo meget naturligt, at han tog et smukt billede af datteren. Da han samtidig udgiver et fotoblad i anpartsselskabsform, bragte han et billede af datteren i det pågældende fotoblad.

Dermed var datteren – det var, hr. Glistrup, før datteren forlod vuggen – selvfølgelig fotomodel, og dermed skulle datteren selvfølgelig også honoreres som fotomodel. Han henvendte sig derfor på skatteforvaltningen i Frederikshavn og anmodede om at få et frikort til datteren. Da han på det tidspunkt endnu ikke var nået så langt, at hun havde fået navn, havde hun heller ikke fået CPR-nummer, og derfor nægtede de på det tidspunkt at udlevere frikort. Han gik til pressen og klagede over en urimelig behandling.

Grunden til, at faderen var nødt til at have frikortet hurtigt, var, at moderen nogle dage efter havde fødselsdag, og at datteren selvfølgelig